

Kapitola 1

Anna

Úterý, 17. prosince, 21:41

Bylo by divné, kdybych se jednoho ze stevardů zeptala, jestli je tu někde padák, který bych si mohla půjčit?

Možná jsem se neměla přehrabovat v batohu svého klu-ka, zatímco byl na toaletě – ale v uších mi praskalo, jako když vybuchuje ohňostroj, a Stephen trval na tom, že si bonbony nechá u sebe, takže jsem neměla na vybranou. A mezi všechny věci, které jsem čekala, že tam najdu (nudné časopisy o autech – odškrtnuto; prastarý iPod Nano, který bůhvíproč pořád má – odškrtnuto; sušené hovězí – fuj, odškrtnuto), zásnubní prsten rozhodně *nepatřil*.

Protože, existuje snad *horší* místo, kde zjistit, že vás přítel plánuje požádat o ruku, než na palubě letadla deset kilometrů nad Atlantikem?

To je šílené. Nejenom že je nám oběma devatenáct a jsme trochu mladí na to, abychom se zasnubovali, ale poslední dobou jsem začala mít... pochybnosti. Miluju Stephena. Jsme spolu už od třinácti a je to můj nejlepší kamarád, nejlepší parťák na hraní videoher, první člověk, kterému vždycky volám své historiky typu „Hádej, co jsem zrovna viděla

v metru!“ a poslední, komu volám před spaním. Ale po šesti společných letech, skoro třetině našeho života, jsme se stali jedním z těch párů, které za sebe dokážou dokončovat věty – ale jenom proto, že už jsme je úplně všechny slyšeli.

Od loňska si postupně všímám, jak se navzájem vzdalujeme. Já jsem začala studovat na Mezinárodní kuchařské škole na Manhattanu, protože vaření je moje vášně, a on nastoupil do rodinného autoservisu v brooklynském sousedství Bensonhurst. Když se ocitneme spolu, jen těžko udržujeme plynulou konverzaci. Stephenovy historky o autech mi způsobují doslova kóma. A jemu zase moje vyprávění o spolužácích a jakémkoli kulinářském nebi, kterého se snažíme dosáhnout.

Uvědomila jsem si, že přestože se navzájem dokonale známe, každý jsme úplně jiný. Já se cítím naživu, když mám kolem sebe lidi, kteří mě inspirují, jako například své spolužáky, nebo když vyrážím na nová místa a objevuju svět. Ale Steven má pořád stejnou partu přátel už od svých pěti let. Naprosto mu stačí jeho malý pětiblokový akční rádius v Bensonhurstu, ze kterého nemusí vystrčit nos.

Dokonce i když jsme jedli v Shake Shack na Kennedyho letišti burgery, hladce jsme zapadli do našeho obvyklého vzorce „schválně, jak nechutným vtípem toho druhého rozesměješ“. Mívala jsem za to, že to fungovalo kvůli naší důvěrné blízkosti, že si takové drsné praštěnosti můžeme jeden před druhým dovolit. Ale začínám si myslet, že důvodem je, že si nemáme co jiného říct.

Takže jo, je trochu děsivé zjistit, že by možná chtěl dalších asi tak šedesát let nechutných vtípků.

Ach bože, vrací se z toalety a *mává* na mě jako zlatý retrívr, celý nadšený, že se páníček vrátil domů. Natáhnu se do kapsy na sedadle před sebou pro pytlík na zvracení a není to jen proto, že je Stephen občas tak sladký, až se mi z toho zvedá žaludek.

Děsím se, že než přistaneme v Římě, mohla bych být doopravdy zasnoubená. Nikdy jsem nevynikala v tom, abych těm jeho velkým hnědým očím a výrazu plného očekávání říkala ne. A jestli mě Stephen dokázal přemluvit, abych sebou kvůli tomuhle výletu hodila a dokončila semestrální práci o týden dřív, obávám se, že by ze mě teď mohl dostat „ano“.

Ale on se mě přece nechystá zeptat zrovna teď... že ne? Letíme na svatbu do toskánské Cortony – žení se jejich rodinný přítel Anthony. Určitě nebude chtít strhávat pozornost, která má patřit ženichovi a nevěstě, tím, že bychom se tam objevili jako čerstvě zasnoubený pár, nebo jo? Navíc jsme na palubě letadla s asi tak třemi sty dalších lidí, což je definice „scény“, a ty nejsou zrovna Stephenův šálek kávy.

Zklidním dech a odložím pytlík do klína. *Je to v pohodě. Bude to v pohodě.* Nejspíš počká až po svatební hostině, kdy máme naplánovanou vánoční návštěvu u jeho italských příbuzných. Pravděpodobně mě tomu hodlá vystavit – před svými *prarodiči* – během slavnostní rodinné večeře, ze které se skoro určitě pozvracím, což znamená, že po zbytek života už nikdy nebudu moct pozřít italské jídlo. A to bude fakt na houby, protože nejenom že studuju kuchařské umění, ale ještě jsem z italské rodiny. Ale i tak – nebude mě žádat *zrovna teď*.

Což znamená, že mám pár dní, abych vymyslela, co budu dělat. Nebo třeba fingovat svou smrt nebo tak něco.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Stephen, když se protahuje kolem byznysmena na sedadle u uličky, který má už od vzletu zanořený nos do výtisku *Wall Street Journal*. Všiml si toho pytlíku.

Přikývnu a sáček hlasitě zašustí, jak se usazuje na prostředním sedadle. Najednou si *víc* než dokonale uvědomuju, že teď jsou mezi mnou a uličkou dva lidé.

„Tobě se v letadle nedělává špatně,“ poznamená a rukou mi jemně odhrne dlouhé vlasy z obličeje. *Proč* na mě chce zrovna teď líp vidět? Jenom pokrčím rameny, příliš vyděšená, než abych se pokoušela promluvit. Bojím se, že bych vyzvracela všechny otázky, co se mi honí hlavou. Vážně jsi spokojený s tím, jak to teď mezi námi je? Nejsme moc mladí? To už jsi zapomněl, že jsem se rozhlížela po možnostech strávit příští rok semestr *kdekoli, jen ne* v New Yorku? Že je přímo mým posláním dostat se z Bensonhurstu pryč, i kdyby jen na chvílku? Čekáš snad, že pro nás bude snadné mít skutečný vztah, když budeš pořád pracovat v našem rodném městě v rodinné autodílně? Pardon – „v podstatě tu dílnu vést“. (*Pokaždé mě opravuje.*)

Dalších asi tak sto padesát kilometrů se potácím mezi „jsem úplně v pohodě“ a „asi se fakt pozvracím“, a Stephen mi *třikrát* sdělí, že bych si s letadlem neměla dělat starosti, protože „ono *chce* létat“, ať už to znamená cokoli. Když kolem projíždí stevard s nápojovým vozíkem, objedná nám červené víno, ale když se mi ho pokusí podat, trhnu sebou

a vrazím mu do lokte, takže si vylije půlku Pinot Noir na koleno. Ještěže má na sobě černé džíny.

„Ou,“ zajímne se a byznysmen přesune noviny, aby mezi nimi vytvořil zeď. „Jsi v pohodě?“ Pořád nedokážu promluvit, a tak jenom ukážu na pytlík na zvracení. Celý se ke mně otočí a oči má najedou hnědší a vytřeštěnější. „Páni, tobě je vážně z toho letadla špatně? Jako tehdy, když jsi letěla do Chicaga omrknout si tu školu vaření?“

Kdybych se nesnažila udržet burger z letiště v žaludku, kam patří, zajechla bych na něj, aby přestal říkat kulinářským institutům „školy vaření“ – ale vypadá, že má o mě doopravdy starost, takže dojdu k závěru, že vážně nemám na vybranou a *musím* mu to říct.

Jenom... co se ještě párkrát nadechnu.

Jakmile jsem si jistá, že ho celého nepozvracím, odložím pytlík na klín. „To není z letadla,“ odpovím.

„No tak teda z čeho?“

Podívá se na mě těma svýma štěněcíma očima a já najednou vím, že to nebudu schopná udělat ani za dalších tisíc kilometrů; nedokážu Stephenovi lhát. A stejně tak vím, že to nenechá být, takže mu rovnou můžu říct pravdu. „To je tak... hledala jsem bonbony a uvědomila si, že je máš nejspíš u sebe v batohu. Tak jsem se *koukla*...“

Očima střelí na podlahu k batohu, který jsem tak spěšně strčila zpátky pod sedadlo, až z něj málem vypadly motoristické časopisy a sušené hovězí. Pak se podívá zpátky na mě a pusa mu ztuhne někde mezi úsměvem a rozpačtým studem. Promne si zátylek. Dělá to vždycky, když se stydí nebo se cítí nejistě.